

kun det Bæsentlige kunde naas, nemlig hurtig Hjælp.

Alf de 3 Mindretal, der samflemme i at foreslaa, at Lovforslaget negtes videre Fremme, indtager det Mindretal, der er repræsenteret af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), jo et særligt Standpunkt. Det ærede Medlem erkjender, at vore Medborgere paa St. Croix have et lignende Billighedskrav paa Hjælp af den danske Statskasse som de i sin Tid ved Krigen Stadelidte herhjemme; men det ærede Medlem har ikke givet denne — det forekommer mig — baade smukke og rigtige Følelse noget bestemtere Udtryk, og der vil altsaa ikke komme til at foreligge Noget i den Retning til det ærede Things Beslutning. Jeg vil kun i Anledning af selve Tanken udtale, at jeg antager, at det vilde blive ikke lidt kostbare for den danske Stat at fyldestgjøre dette Billighedskrav paa den af det ærede Medlem antydede Maade, end som det vil være at raade. God paa Dyrrets Stabe ad den Vej, jeg har foreslaaet. Jeg tror, at en direkte Erstatning i Lighed med Krigsstadserstatning vilde blive ikke lidt kostbarere, føre til ikke lidt større virkelig Udgift for Statskassen end den, der vil fremkomme ved at følge den Vej, som jeg har foreslaaet i mit Lovforslag.

Det af 6 ærede Medlemmer bestaaende Mindretal har, ved at begrunde sin Indstilling om Lovforslagets Negtelse paa det, at det under den nuværende Regjerings Ledelse af de vestindiske Anliggender ikke kan tilraades, at der ydes yderligere Tilskud til Den, fuldstændig fritaget mig for videre Forhandling med dette Mindretal om Sagens Realitet, og lige saa lidt som jeg føler nogen Trang til overfor upartiske Dommere at væge mig mod de ligesaa skarpe som ubillige Angreb saavel paa Ledelsen herhjemme som i Vestindien, ligesaa lidt finder jeg Anledning dertil, efter at Ordføreren for et andet æret Mindretal (Berg) saa logisk rigtigt har paavist en Række af de Urigtigheder, hvori Ordføreren for det førstnævnte Mindretal har gjort sig skyldig, om end ingenlunde paa en udtømmende Maade. Jeg skal derfor ligeoverfor dette Mindretal, der bestaar af 6 Medlemmer, indskrænke mig til en lille Bemærkning i Anledning af den Udtalelse, som dette Mindretal har ladet indflyde i Slutningen af sin Betænkning, hvor det bestemt udtaler sig mod, at Finansministeren uden Rigsdagens Samtykke paa Statskassens Vegne overtager Driften af Sukkerfogeriet eller yder Pengetilskud til Den under nogen Form udover Loven af 25de Februar 1876. Jeg kan ikke negte, at en saadan Protest forekommer mig høist besynderlig; thi enten maa jo de Foranstaltninger, som Protesten sigter til, være i og for sig ulovmedholdelige, og i saa Tilfælde er den altsaa overskudig, eller ogsaa kan den kun betragtes som et Udtryk for de 6 ærede Medlemmers individuelle Ansuelser og Ønsker,

og det maa de ærede Medlemmer kunne sige sig selv, at efter den Stilling de have indtaget over for mig, kunne de ikke gjøre nogen Regning paa, at jeg skulde tage noget særligt Hensyn til deres individuelle Ønsker og Ansuelser.

Noget anderledes maa jeg stille mig lige overfor det af 4 ærede Medlemmer bestaaende Mindretal, idet dette Mindretal har søgt at støtte sin Indstilling om Lovforslagets Fortastelse paa en saglig Begrundelse. Der er jo dog altsaa en Mulighed — jeg anser den ikke for at være stor — for, at det gennem Forhandling kunde komme til at staa saaledes for det ærede Mindretal, at en fuldstændig Negtelse af enhver Hjælp til Vestindien dog ikke var saa vel begrundet i det af dette ærede Mindretal Fremførte, som det efter Betænkningen skulde synes. Godt nu for det første Sukkerfogeriet angaar, altsaa Lovforslagets første Paragraf, støtter dette Mindretal sin Negtelse af yderligere Tilskud til Sukkerfogeriet paa, at det tror med Bestemthed at maatte besvare tre af det selv opstillede Spørgsmaal vedkommende Aktieselskabet benegtede. Det første af disse Spørgsmaal om Aktieselskabet gaar ud paa, om Aktieselskabet i Virkeligheden i det Forhold, hvori Regjeringen har tillit sig under Anlægget, har havt nogen Grund til at antage nogen moralsk Veretigelse til at kræve yderligere Tilskud. Naar det ærede Mindretal besvarer dette Spørgsmaal med Nei, er jeg saa ganske enig med dette Mindretal; men det forekommer mig egentlig heller ikke, at dette i og for sig kan være noget Afgjørende for selve Sagen, nemlig om der nu er Anledning til at yde videre Tilskud. Den anden Grund til Negtelse er, at det ærede Mindretal ikke finder, at Selskabet yder tilstrækkelig Garanti for, at det vil kunne opfylde de ved et yderligere Tilskud sørgede Forpligtelser. Det forekommer mig, at dersom man kun vilde have anvendt Statsmidler i dette Foretagende, naar en fuldstændig Sikkerhed var tilveiebragt for, at Laantageren var i Stand til at opfylde sine Forpligtelser, vilde der neppe være kommet nogen Lov af 25de Februar 1876 tilstede. Men det Tilskud, der begjæres nu, forekommer mig netop at maatte antages at bringe Selskabet i Stand til at opfylde Forpligtelser, som det nu notorisk ikke kan opfylde; jeg ser ikke rettere, end at der er større Sandsynlighed for — Vissheden kan man aldrig tale om — at Selskabet kan opfylde sine Forpligtelser efter at være sat i Stand til at bringe Sukkerfogeriet i Gang, end det er i dette Dieblit, hvor det notorisk er gaaet i Stykker. Dertil kommer, at den moralske Garanti dog absolut er bleven noget større. Det fremhæves flere Gange i Betænkningen temmelig stærkt, at det er en mindre heldig Ledelse og Feiltagelser i selve Anlægsplanen, som have foranlediget de store Uheld og Stusselser; men man maa dog antage, at disse rigtignok noget dyre Lærepenge ogsaa vilde komme Foretagendet til